

РЕШЕНИЕ

№ 23421

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4483** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от А. Р. Ц. с адрес [населено място],[жк][жилищен адрес]01
против Решение от 28.11.2023г на СРС, 107 състав, постановено по нахд №3920/2022г по описа
на СРС., с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-025211/08.12.2021г.,
издадено от началник група в отдел "Пътна полиция" при СДВР. В жалбата касаторът излага, че
решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушаване на материалния закон и
процесуалните правила. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение
и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът - началник група към отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните
работи, редовно призован, не се представлява, с писмени бележки от 13.06.2025г пълномощник
на ответник излага становище по същество на спора, претендира се юрисконсулско
възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на
страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от
надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват
касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от

ЗААНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

С договор за покупко-продажба на МПС № 1410/11.05.2021 г. А. Р. Ц. закупил лек автомобил „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] . В срок до един месец от придобиване на МПС новият собственик А. Р. Ц. не регистрирал МПС в службата за регистрация на ППС по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, а именно - в ОПП-СДВР, и продължил да го управлява. Информацията за сключения договор за покупко-продажба на МПС постъпила в ОПП-СДВР и на 13.07.2021г. лек автомобил „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] с рама № J. бил служебно дерегистриран на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП.

На 02.08.2021г. около 20.45 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [населено място] Р. Ц. управлявал лек автомобил „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , който бил със служебно прекратена регистрация. По същото време и на същото място той бил спрял за проверка от свидетеля Д. З. и колегата му П. Ч., служители на ОПП-СДВР. При проверката полицейските служители установили, че А. Ц. управлявал МПС с прекратена регистрация по силата на закона и св. З. съставил на Ц. АУАН № 457208/02.08.21г. за нарушение на чл. 140 ал 1 пр. 1 ЗДвП.

На 28.10.2021г. прокурор при СРП постановил отказ за образуване на наказателно производство за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр. ал. 1 НК и преписката е изпратена на началника на ОПП-СДВР за ангажиране на административнонаказателна отговорност.

На 08.12.2021г. началник група СДВР, ОПП-СДВР е издал атакуваното НП № 21-4332-025211/08.12.21г., с което на А. Ц. е наложена глоба в размер на 200 лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от шест месеца на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за нарушение начл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е неправилно.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, по силата на която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Съгласно чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за

предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15 ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В тази връзка от наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщена на касатора. Този факт не се оспорва от ответника по касация. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията - чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт - волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно: неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт чрез отбелязването в автоматизираната информационна система. Следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този индивидуален административен акт не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на неговия адресат, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респ. на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Обстоятелството, че превозното средство подлежи на дерегистрация в хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, не презумира знанието на собственика относно този факт, доколкото той не би могъл да знае точно в кой момент автомобилът е дерегистриран. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по т. д. № 3/2022 г. на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС.

В случая безспорно установено е, че регистрацията на МПС „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] е била прекратена служебно на 13.07.2021 г. Липсват доказателства собственикът и водач А. Ц. да е уведомен от административния орган или по друг начин да е знаел за извършеното прекратяване на регистрацията. Това обстоятелство изключва умишъла при извършване на деянието, но доколкото на санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали деянието е извършено по непредпазливост. Като лице, ползващо моторно превозно средство, Ц. е бил длъжен да установи дали то отговаря на законовите изисквания преди да започне да го управлява. В случая обаче без лицето да е изрично уведомено, не съществува процедура или друг способ за проверка на това обстоятелство от страна на водача. Ето защо, следва да се приеме, че на датата на установяване на нарушението, а именно 02.08.2021 г. на водача не е било известно, че автомобилът е дерегистриран, следователно той не е осъзнавал общественотоопасния характер на действието по управление на автомобила и не е предвиждал или допускал настъпването на общественотоопасните му последици. Поради това, в случая не е налице и втората форма на вина – небрежност, тъй като незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. В този смисъл неосъществяване на елементите от субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал. 3 във вр. чл. 140, ал. 1 от ЗДвП прави деянието, за което е санкциониран касатор

несъставаемомерно. Предвид гореизложеното обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него следва да се постанови ново, с което наказателното постановление да бъде отменено. От изложеното следва, че обжалваното съдебно решение е неправилно и на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде отменено. Спорът подлежи на разрешаване по същество, чрез цялостна отмяна на наказателното постановление.

С оглед това и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 28.11.2023г на СРС, 107 състав, постановено по нахд №3920/2022г по описа на СРС и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-025211/08.12.2021г., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел "Пътна полиция".

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.